

Denise:

"Jag berättade för en vän om min abort. Det var när jag hade börjat ta itu med en del av min vrede, bitterhet och upprördhet mot den aborterade babys far. Det var huvudsakligen på det området som Gud hjälpte mig med förlåtelsen. Den kom gradvis och jag kan inte direkt påstå att jag plötsligt hade förlåtit. Förbittringen försvann så småningom, under några månader, kanske år, till dess att jag kunde önska även honom det bästa i livet.

Men jag tror att förlåtelse, verklig förlåtelse från hjärtat, är Guds verk i oss. Jag var villig och Gud gjorde en förändring i mig. Förlåtelsen har verkligen en central plats i läkedomens efter en abort. I mitt fall gällde det flera olika saker och gick i olika steg."

Carol:

"Förlåtelse var något som tog väldigt lång tid för mig. Inte för att Gud inte ville ge mig förlåtelse, utan för att jag inte kunde tro att det var sant.

Min första abort gjorde jag när jag var sexton och inträngd i ett hörn. Min andra när jag var arton, gift och tvingad till det av min man. Man blir inte gravid av sig själv, ändå tog jag hela skulden på mig. Att känna mig ovärdig var mitt normala tillstånd efter det.

Jag har talat med en rådgivare och jag har gått in i ett djupare förhållande till Gud. Jag har helt och fullt tagit emot förlåtelsen. Det finns ögonblick då jag minns något från aborterna och det skär som ett rakblad i mig. En gång när jag var ledsen över aborterna, tog min son mitt ansikte mellan sina händer och sa "Vad är det mamma?" Jag såg in i hans stora, bruna ögon och såg Guds ofantliga nåd. Jag ser så mycket av Guds kärlek i honom. Gud har burit mig fram till en punkt i livet, där jag ser att Hans hand har varit med mig hela tiden. Om Han har en sådan omsorg om mig, kan jag inte vara så dåligt trots allt."

Vicki:

"Mina erfarenheter av förlåtelse har kommit på två tydliga sätt. En var som när en glödlampa tänds. Efter en lång, jobbig tid, med försök att ersätta förlusten genom att ta hand om fosterbarn insåg jag plötsligt att jag försökte förtjäna min förlåtelse. Det hade gått fjorton år, men först då förstod jag hur leden jag var över att min mamma hade tvingat mig att göra abort. Ljuset tändes och jag visste att jag inte levde som om jag var förlåten. Det fanns inte en god gärning jag kunde göra för att ändra på det som hänt.

Det andra sättet, som är mycket svårare, är den långsamma processen att förlåta någon annan, Jag visste att jag hade förlåtit min mamma, när de arga, hatiska tankarna inte längre fanns där. Jag började förstå att hon var en person som behövde medlidande. Under vissa perioder måste jag fortfarande förlåta henne dagligen."